

Trstenom pri Hornade

27.3.2019

Milá Lina!

Bada by som si napísala príbeh, ktorý ma veľa naučil.

Bol to úpršaný, hrusný, škoradiš pondelok. Tie sa mi nechcelo robiť. Z toho počatia som chytala depku. A keď som mama prišla domov s účiarou náladou, celá zmoknutá a mrzutá. Vraj pech byrocr hento a tamto, a vyfieriem myčku, malozim práčku a kadečo. Vraj som už netla, a zas začala s tým, že ona je mojím peku... každodenná rutina. Nemôžem za to, že je poštarška a stále sa s práca macia unavená a nahnevaná. Vrhla som svoju prácu, keby mi mohla, tak ma pít dierat pucens.

Keď kúdeľ, že ma linke očali nejakej veci, ktoré patria do umyvačky, a že práčka je stále plena, pozrela sa na mňa takým tým pohľadom, nie nahnevanej, ale sklamaným. A zrazu boli jej oči červené a už už istá mynút plzu, no rýchlo si rukou pretrla oči, otočila sa chrbtom a išla to dokončiť za mňa. Vyšla som na pochtanie a táhla som si na postel' plný bordetu, ktorý si upradujem už pol roka, a začala premýšľať. Všade len neporiadok mi bol dlhý čas tak nahostojný a stále som si navela "organizovaný neporiadok" či "zájma to popracem". No teraz som sa na to divala úplne inak.

Bol to absolútne neorganizovaný bordel a chaos. Už som mala mamu chápať, teda slostne... práve napok. Távec som nerozumela, ako môže byť popludní taká unavená a vyčerpaná z práce domov, a ešte sa o mňa postarať. Ved' mne sa nechce, už len keď prídem zo školy, ani sa peklieť. Začala som ju v mojich súach vidieť ako takú ľudinku. Celé dni, za všetkého počasia, rozváša pošku a ešte sa o mňa postarať o chod domácnosti a vyharit všetky veci, seky či nákuzy.

A už mi potrebovalo honorit, so mām doma robiť. Poda som jej začala pomáhať.

S pozdravom Lina